

Midlertidig Lov af 1. April 1905 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen.

Det være sagt straks, at denne Lov, som traadte i Kraft fra 8. Septbr. d. A., indeholder saa mange gode Tiløb til en Reform i vor Straffelovgivning, at den havde fortjent udelt Anerkendelse, hvis den ikke havde været plettet af den saa meget omtalte Pryglestraf. Takket være den imod denne Straf rejste stærke Bevægelse, har man nemlig ikke kunnet blive staaende ved det oprindelige Regeringsforslag, som den 13. Novbr. 1903 forelagdes Folketinget, og hvis eneste Indhold — foruden en Udvidelse af Nødværgeretten — just var Indførelse af Pryglestraffen, men man har for at faa de fornødne Stemmer samlet om denne, hvis Gennemførelse var bleven til et politisk Magtspørgsmaal, været nødt til at kæde den sammen med en Række gavnlige Reforme, idet Pryglens Omraade samtidig er blevet saa begrænset, at de kun ville faa ringe praktisk Betydning.

Legemlig Revselse, d. v. s. fra 10—27 Slag Tamp eller Rotting, skal nemlig kun i følgende Tilfælde som Tillæg til den i øvrigt forskyldte Straf i offentlige Sager idømmes Mandspersoner mellem 18 og 55 Aar:

- 1) for saadanne mod sagesløs Person*) begaaede Voldshandlinger af alle Arter, Drab undtaget, som have

*) d. v. s. en saadan, hvis Forhold ikke kunde give rimelig Anledning til Voldsgerningen.

medført betydelig legemlig Smerte eller et længere Sygeleje eller længere Tids Arbejdsudygtighed, naar Gerningsmanden enten har villet saadan Følge eller dog har maattet forudsé den som en mulig eller ikke usandsynlig Følge af Gerningen, og han derhos i Løbet af de sidste 5 Aar under en offentlig Sag for forsætlig Vold eller en med forsætlig Vold forbunden Forbrydelse enten er idømt Frihedsstraf eller Bøde paa mindst 200 Kr. eller har vedtaget en saadan Bøde.

2) for gentagen Utugt med eller usædeligt Forhold mod Pigebørn under 12 Aar eller Forsøg derpaa.

At den under 1 ommeldte Voldshandling udgør Bestanddel af en anden Forbrydelse, f. Eks. Røveri eller Voldtægt, udelukker ikke Anvendelse af legemlig Revselse.

For Personer mellem 14 og 18 Aar har Legemsstraf allerede hidtil kunnet anvendes ogsaa for andre Forbrydelser; Loven indskrænker imidlertid dennes fremtidige Anvendelse til Voldsforbrydelser, Straffen kan for disse Personers Vedkommende blive ikke blot Tillægsstraf, men ogsaa Enestraf, og dens Idømmelse er ikke bunden til de for Legemsstrafs Anvendelse paa voksne Personer fastsatte Betingelser med Hensyn til Voldens Art og Følger, Gentagelse etc. For Drengene fra 14—15 Aar bliver Legemsstraffen dog ikke Tamp eller Rotting, men Ris fra 10 indtil 2×25 Slag.

Legemsstraf kan, naar ikke skærpede Omstændigheder foreligge, undlades idømt paa Personer over 50 Aar og paa halvt utilregnelige Personer, naar denne Tilstand ikke hidrører fra selvforskyldt Beruselse.

Naar Legemsstraf idømmes som Tillægsstraf, maa Fængsel paa Vand og Brød ikke idømmes som Hovedstraf, og den til Legemsstraf dømte skal i de sidste 2 Døgn før og i det første Døgn efter Revselsens Fuldbrydelse henhidde i Varetægtsfængsel og i Enkeltcelle.

Selvfølgelig skal det endelig ved Lægeerklæring godtgøres, at vedkommende kan taale den idømte Legemsstraf,

som meddeles paa Sædet, ved Tamp beskyttet af Skjorte og Benklæder, ved Rotting kun af Skjorte. Kan Legemsstraf ikke taales, undergives den almindelige Straf en passende Skærpelse.

Hermed er i det væsentlige gjort Rede for Lovens og den dertil sig sluttende Anordnings Bestemmelser om Legemsstraffens Anvendelse. — Hvad Loven i øvrigt angaar, er det klart, at en saadan stykkevis Reform af en systematisk Lov som Straffeloven af 10. Februar 1866 altid løber Fare for at skabe Principstridigheder og vanskelige Fortolkningsspørgsmaal, som det her ikke er Stedet at komme ind paa. Her skal kun Lovens Hovedbestemmelser betragtes i deres Almindelighed og i deres Forhold til den ældre Lovgivning.

I. Skærpelse af Straffene og Paatalereglerne ved Vold. Sædelighedsforbrydelser, Betleri og Løsgænger.

Vold mod sagesløs Person, som ikke har medført Saar eller anden Skade, men dog fremkaldt en ikke rent forbigaaende Lidelse, kunde tidligere afgøres ved Bøder, Fængsel eller Tvangsarbejde indtil 6 Maaneder, hvorimod Bøder nu hverken kunne vedtages eller idømmes; der skal ubetinget idømmes Fængsel eller Tvangsarbejde indtil 2 Aar, og i Gentagelsestilfælde samt for Vold imod Slægtninge i opstigende Linie, Hustru eller Børn kan anvendes Strafarbejde indtil 6 Aar. En tilsvarende Forhøjelse er derhos indført af Minimum og Maksimum af Straffen for Vold, der medfører Saar eller Skade paa Helbred, af den i den gamle Straffelovs § 203 omhandlede Art.

Endvidere er der givet en videre Adgang til offentlig Paatale af selve den laveste Grad af Vold mod sagesløs Person end tidligere, idet denne finder Sted, ikke blot naar den angrebne begærer det, men ogsaa naar almene Hensyn efter Paatalemyndighedens Skøn kræver det. Før var den angrebnes Begæring ikke tilstrækkelig, det fordredes, at Voldsgerningen skulde være forbunden med For-

styrrelse af den offentlige Fred, Indtrængen i den overfaldnes Hus eller desl.

For Voldtægt og andre grovere Sædelighedsforbrydelser, navnlig ogsaa Utugt med Pigebørn eller Forsøg derpaa, kan Straffen fremtidig ikke blive andet end Strafarbejde, der i Gentagelsestilfælde kan stige til 16 Aar. Med Hensyn til Gentagelsesstraffens Anvendelse stilles derhos Forsøg og fuldbyrdet Forbrydelse og de forskellige Arter af Sædelighedsforbrydelser lige.

Det havde sikkert været paa sin Plads ogsaa paa dette Omraade at udvide den offentlige Paatale, nemlig saaledes, at denne ikke, som Tilfældet er, naar det drejer sig om Pigebørn mellem 12 og 16 Aar, blev afhængig af Forældres eller Værges Forlangende, hvilket sikkert ofte fører til, at Paatale frafalder, naar der kan presses Penge af Gerningsmanden.

Hvad Straffen for Belleri og Løsgængereri angaar, da var dennes tidligere Måksimum henholdsvis 90 og 180 Dages Tvangsarbejde; dette er nu i alle Tilfælde, hvor den Skyldige i de sidste 5 Aar to Gange er dømt til højere Straf end simpelt Fængsel for Belleri, Løsgængereri, Rufferi, Alfonseri eller nogen af de i Strfl.s Berigelseskapitler omhandlede Forbrydelser, forhøjet til 2 Aar, overensstemmende med adskillige andre Landes Lovgivning; der er yderligere aabnet Adgang til Anvendelse af Fængsel paa sædvanlig Fangekost for disse Overtrædelser, hvorhos Adgangen til Appel til Højesteret er bleven indskrænket for 3die Gangs Overtræderes Vedkommende, saa at den hidtil ikke sjældne Sport at appellere for at sikre sig Vinterkvarter i Fængsler eller Tvangsarbejdsanstalter foreløbig vil falde mindre let at udøve.

II. Inddragelse under Straffeloven af hidtil straffri Forhold og Skærpelse af Straffen for professionelle Forbrydere.

Ved Lovens § 4 inddrages under Straffeloven og trues med Straf af Fængsel eller Tvangsarbejde og i Gentagelses-

tilfælde Strafarbejde indtil 2 Aar den, der, uden at Forholdet bliver Rufferi eller deslige, som Mellemand i vindesyg Hensigt tilskynder eller fremmer Utugt, eller som i samme Hensigt udnytter en Kvindes erhvervsmæssige Utugt eller søger at afholde hende fra at opgive den. Samme Straf ifalder den, der helt eller delvis lader sig underholde af en Kvinde, der driver Utugt som Erhverv, og den, der for Betaling udøver eller lader sig bruge til Utérlighed med andre Personer af samme Køn, uden at dette falder ind under den alt efter Straffeloven strafbare Omgang mod Naturen.

Adskillige højst forargelige Forhold, som tidligere vare straffri, ere herved inddragne under Straffeloven; særlig vil de saakaldte »Alfonsers« Levevej fremtidig kunne rammes alvorlig, og ligeledes det i Storbyer voksende Antal af dybt depraverede Eksistenser, som helt eller delvis leve af at tjene andres perverse Tilbøjeligheder for siden at afpresse deres Offre Penge ved at true med offentlig Skandale eller lign.

For de her omhandlede Forbrydelser, for alle Ejendomsforbrydelser samt for Løsgængereri og Betleri skal det derhos ifølge Lovens § 18 tages i Betragtning som en meget skærpene Omstændighed, at den skyldige er en Person, om hvem det efter de foreliggende Oplysninger maa antages, at han helt eller delvis ernærer sig ved Lovovertrædelser af ovennævnte Art.

Dette kan blive en Bestemmelse af stor Betydning, navnlig ogsaa, fordi der efter dens forannævnte Ord til dens Anvendelse næppe vil kunne fordres et fuldkommen positivt, stringent juridisk Bevis for, at vedkommende driver sin Forbrydelse professionelt. Det maa formentlig f. Eks. være tilstrækkeligt, at han tidligere hyppig er straffet for lignende Lovovertrædelser og ikke kan gøre Rede for anden lovlig Næringsvej i et længere Tidsrum omkring den Tid, hvori hans Forbrydelse er begaaet.

III. Udvidelse af Anvendelsen af Fængsel paa sædvanlig Fangekost, denne Strafs Forbindelse med Arbejdstvang samt Skærpelse af de disciplinære Straffemidler i Fængsler og Tvangsarbejdsanstalter.

Der er flere Steder i Loven givet Anvisning paa Anvendelse af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i Tilfælde, hvor dette tidligere enten slet ikke lod sig gøre eller i alt Fald var højst usædvanligt, og § 13 giver derhos den almindelige Regel, at i de Tilfælde, hvor ifølge Straffeloven af 1866 den laveste for en Forbrydelse fastsatte Straf er Fængsel paa Vand og Brød, kan Straffen omsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 eller under formildende Omstændigheder i dobbelt saa mange Dage. Dette vil eksempelvis være Tilfældet ved 1ste Gangs Tyverier og en stor Del Bedragerier, saa at der altsaa herved er gjort et betydeligt Tilløb til en fuldstændig Reform af vore korte Frihedsstraffe, hvoraf hidtil c. 95 % har været Fængsel paa Vand og Brød. I hvilket Omfang denne Adgang vil blive benyttet, beror imidlertid paa Domstolene, og disse ville i deres Afgørelser sikkert væsentlig lade sig bestemme af Hensynet til, om denne Straf, saaledes som den maatte blive eksekveret, kan antages at ville have mere reformatorisk Betydning end den hidtidige Straf af Fængsel paa Vand og Brød, hvorfra Recidivprocenten er c. 33. I saa Henseende er det for det første meget vigtigt, at Straffen vil vare betydeligt længere end hidtil. Lige saa vigtigt er det, at Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost efter Lovens § 12 fremtidig er forbundet med Arbejdstvang. Dette imødekommer et ofte fra praktiske Kriminalisters Side fremsat Ønske, og man er ved disse Bestemmelser kommen ind paa det samme Spor, som Udviklingen andetsteds har ført til, nemlig at de korte Frihedsstraffe væsentlig kun ved deres Kortvarighed adskille sig fra Straf arbejdsstraffene, og Skridtet vil sandsynligvis ved den forestaaende

Revision af Straffeloven blive taget fuldt ud, saa at Vand- og Brød-Straffen helt forsvinder.

Arbejdstvangens Gennemførelse vil imidlertid sikkert i de mindre Fængsler støde paa uovervindelige Vanskeligheder, og den sig til Loven sluttende Bekendtgørelse af 6. Septbr. d. A. løser langt fra disse. Naar denne saaledes giver Anvisning paa at lade Personer, der have lært et Haandværk eller lignende, udøve dette med egne Materialier og Redskaber, bekræfter den kun den alt ifølge Arrestreglementet af 7. Maj 1846 gældende Regel, for hvilken der dog yderst sjælden findes praktisk Anvendelse. Naar Bekendtgørelsen derhos henviser til at beskæftige Fanger ved Værkplukning, Sivfletning, Halmfletning, Uldklipping, lettere Børstenbinderi, Reparation af Træfodtøj, Vævning, Spind og for kvindelige Fanger forskelligt kvindeligt Haandarbejde. saa hjælper dette ikke stort og er heller ikke andet, end hvad der hidtil har fundet Sted i det Omfang, hvori det overhovedet lader sig gøre, og det vil ikke sige meget. Værkplukning forsvinder mere og mere og er selv under større Forhold meget vanskelig at erholde, fordi det Materiale, hvoraf Tovværket nu til Dags væsentlig forarbejdes (Manilahamp), ikke kan bruges i samme Øjemed som det gamle Tovværk (Kalfatring af Træskibe); Sivfletning og Halmfletning drives dels en Del som Husflid og dels rent fabrikmæssig med Maskiner etc., Børstenbinderi er her i Landet blevet en stor Industrigren for de blinde og Af sætningen overordentlig vanskelig, og lignende Indvendinger gælde de øvrige anførte Arbejder.

I de større Fængsler, hvor man altid raader over en vis større Arbejdskraft, kan det nok lade sig gøre at faa en Entreprenør til at overtage denne, skønt de idelige Klager over Fængselsarbejdets Konkurrence med det fri Arbejde ogsaa her lægge Vanskeligheder i Vejen, men i de mindre Fængsler, hvor der snart ingen Fanger er, snart et Par Stykker, vil det som sagt være umuligt til enhver Tid at kunne give Fangerne Arbejde, end sige Arbejde,

der egner sig til Fængselsarbejde, det vil bl. a. sige: ikke er alt for sløvende kedsommeligt, men stiller Krav baade til Legeme og Aand.

Lovens Bestemmelser om, at Kommunerne af Staten kunne faa erstattet de Udgifter, der foranlediges ved, at et Arresthus indretter sig paa at gennemføre Arbejdstvangen, og om, at Fanger paa Statskassens Regning kunne anbringes til Straffens Udstaaelse i de hensigtsmæssigste Arresthuse, pege da ogsaa i den rigtige Retning: centrale Statsanstalter, som ogsaa i andre Henseender vilde kunne faa en med Straffens Hensigt langt mere overensstemmende Karakter, end det kan ske i de smaa, lokale Arresthuse med deres ganske forskelligartede Fangebestand og uensartede Bestyrelse. I sidstnævnte Henseende skal blot nævnes, at der ingen almindelige Regler findes om Kosten paa denne Straf, afsat fra en Bestemmelse om dens minimale Næringsværdi, saa at hvert Arresthus giver sin Kost, ligesom alle nærmere Regler om Straffens Udførelse, afsét fra Arbejdstvangen, ere overladte de forskellige Arrestinspektører, hvilket atter ofte vil sige Arrestforvarerne.

Naar Fængsel paa sædvanlig Fangekost nu synes at skulle blive idømt i betydelig større Omfang end tidligere og søges gjort mere reformatorisk, kræver dette derfor ogsaa en Revision af Arrestreglementet med dette Hensyn for Øje.

Paa ét Punkt har Loven været opmærksom herpaa. Til Arbejdstvangens Gennemførelse overfor modvillige Personer vilde de almindelige disciplinære Straffemidler efter Arrestreglementet (Nægtelse af Lys om Aftenen, af Arbejde eller af Ekstraforplejning samt Anvendelse af Spændetrøje og Rotting) være ganske utilstrækkelige. Den første Straf er uanvendelig den halve Del af Aaret, de to næste ved Fængsel paa sædvanlig Fangekost med Arbejdstvang og de to sidste ofte for strenge eller uanvendelige paa Grund af vedkommendes Alder eller Sundhedstilstand. Det er derfor heldigt, at Lovens § 10 fastsætter, at, naar en Person,

dér udstaar Frihedsstraf, hensættes i Strafcelle, medregnes den dér tilbragte Tid ikke i Straffetiden, hvilket ifølge Landstingsudvalgets Betænkning over Loven herefter bliver en for alle Frihedsstraffe fælles Regel. Endnu heldigere vilde det have været, om de ovenfor nævnte ubrugelige Disciplinærmidler vare blevne forøgede med de for Tvangsarbejde fastsatte, ny og særdeles brugbare Disciplinærstraffe: haardt Natteleje og mørk Arrest med eller uden Kostindskrænkning.

IV. Skærpelse af Reglerne om Bøders Afsoning.

Medens Bøder tidligere kunde afsones og som Regel afsonedes med Fængsel paa Vand og Brød efter en urimelig billig Skala, skulle de fremtidig afsones paa simpelt Fængsel, saaledes at de første 40 Kr. afsones med 4 Kr. daglig, de næste 60 med 6 Kr. og det resterende med 10 Kr. daglig, hvilket vil sige, at Afsoningen vil tage c. 6 Gange saa lang Tid som tidligere. Om det vil føre til, at Bøder betales i større Omfang end før, er naturligvis tvivlsomt, men det vil i alt Fald fjerne saa store Urimeligheder som, at Bøder paa indtil 70 Kr. f. Eks. afsones med 2 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Det staar endnu tilbage at udfinde et passende Arbejde, som kunde skaffe Ækvivalent for Bødens Størrelse; maaske opfindes der engang en Maskine, hvorved Bødeafsoneren ved f. Eks. at dreje et vist Antal Gange paa et Hjul kan producere opsamlet elektrisk Energi eller anden Kraft af Bødens Værdi til industrielt Brug.

V. Udvidelse af Nødværgeretten.

Det straffri Nødværge var tidligere saaledes begrænset, at det kun til Forsvar for Liv, Helbred eller Velfærd var tilladt at anvende saadanne Forsvarsmidler, ved hvilke Angriberens Liv udsattes for øjensynlig Fare. Disse ere

fremtidig ogsaa tilladte mod Overfald, hvoraf betydelig Skade paa Person med Rimelighed kan forventes.

VI. Indskrænkning af Børns og unge Menneskers Straffbarhed.

Med Hensyn til Børns og unge Menneskers Straffbarhed ere Forandringerne betydelige.

Først og fremmest er at mærke, at Børn under 14 Aar overhovedet ikke mere kunne straffes, medens de tidligere, naar de vare over 10 Aar, kunde straffes med Ris, simpelt Fængsel eller Forbedringshusarbejde. I Stedet for Straf skal nu efter forudgaaet strafferetlig Undersøgelse træde mere eller mindre strenge Opdragelses- og Sikringsmidler, stigende gennem forskellige Grader fra Advarsel til Anbringelse paa Opdragelsesanstalt indtil det fyldte 18de Aar, under særlige Omstændigheder endogsaa ud over denne Alder. I Forbindelse hermed kan Opdragelsesretten efter Omstændighederne fratages Forældrene og overgives til andre, en Foranstaltning, hvortil der ofte har været stærk Trang, men som tidligere ikke har ladet sig gennemføre uden store Vanskeligheder. Varetægtsfængsel kan derhos kun anvendes paa Børn under 14 Aar, naar Omstændighederne ikke tillade at erstatte det ved at sætte Barnet under Tilsyn af paalidelige Personer. Udgifterne ved de omtalte Foranstaltninger afholdes som Delinkventomkostninger med Refusion af de forsørgelsespligtige.

Personer mellem 15 og 18 Aar kunde tidligere straffes med Rotting og de almindelige Straffe undtagen Fængsel paa Vand og Brød, dog med en vis Nedsættelse, og ikke med over 8 Aars Strafarbejde. Som ovenfor nævnt, er nu Legemsstraf afskaffet ogsaa for denne Aldersklassens Vedkommende undtagen for Voldsforbrydelser; Fængsel paa Vand og Brød kunne de fremdeles ikke faa; og Justitsministeren er bemyndiget til at frafalde Paatale paa Betingelse af, at den paagældende kan anbringes under betryggende

Forhold og i et nærmere fastsat Aaremaal, der kan strække sig indtil det fyldte 21 Aar, undergives et dertil skikket Tilsyn af Foreninger eller deslige. Gør den paagældende sig inden den fastsatte Tidsfrists Udløb skyldig i ny Forbrydelse eller begaar væsentlige Overtrædelser af de ham af Tilsynet givne Forskrifter, optages Straffesagen paa ny. Udgifterne ved de her omhandlede Foranstaltninger afholdes efter de samme Regler, som ovenfor anførte med Hensyn til Børn under 14 Aar.

For Børn mellem 14 og 15 Aar gælder fremtidig de samme Regler som for Personer mellem 15 og 18 Aar, naar undtages, at de første skulle have Ris i Stedet for Rotting for Voldsforbrydelser.

De her gengivne Bestemmelser om offentlig Opdragelse og andre Sikringsmidler, om de Myndigheder, som derom træffe Bestemmelse, og om Afholdelsen af de derved foranledigede Udgifter gælde dog kun, indtil Loven af 14. April 1905 i sin Helhed er traadt i Kraft, hvilket først kan ske, naar de fornødne Opdragelsesanstalter ere tilvejebragte.

VII. Indførelse af betingede Straffedomme og ny forebyggende Midler.

Naar en Straffedom ikke lyder paa anden Straf end Bøder, Fængsel eller Tvangsarbejde, kan det under formildende Omstændigheder i Dommen bestemmes, at Fuldbyrdsen skal udsættes. Bliver den saaledes domfældte inden 5 Aar idømt højere Straf end Bøder, fuldbyrdes ogsaa den udsatte Straf; i modsat Fald bortfalder den og de til Dommen knyttede Virkninger med Hensyn til borgerlige Rettigheder etc.

Ogsaa dette er jo en Reform, som i adskillige Aar har været paa Tale, og den maa siges at være udført paa en heldig Maade. Navnlig er det sikkert rigtigt, at Fristen er sat til 5 Aar, dels af Hensyn til den ringe Til-

bagefaldschance efter dette Tidsrums Forløb og dels af Hensyn til, at dette just er den Tid, der efter de almindelige Regler skal hengaa, for at Æresoprejsning kan opnaas. I disse Henseender har Loven adskillige Forbilleder i Udlandet, hvor det ogsaa oftere bestemmes, at Udsættelsen kan betinges af, at den domfældte yder den forurettede Erstatning. At det kan opstilles som Betingelse for Udsættelsen, at han undergiver sig en nærmere bestemt moralsk Forsorg, lader sig optage paa Drankerasyl, anbringe i Plads under et Fængselsselskabs Tilsyn eller lign., er derimod noget helt nyt og noget godt.

Ved Forbrydelser, der efter de ovenfor gengivne Regler medføre Legemsstraf som Tillægsstraf for Vold eller Sædelighedsforbrydelse eller (for Personer mellem 14 og 18 Aar) som Hovedstraf for Vold, kan betinget Straffedom ikke afsiges, og saadan Dom vil over Hovedet paa Grund af Lovens Strafferegler være udelukket ved de fleste Sædelighedsforbrydelser.

Efter at Lovgivningsmagten altsaa nu har fastsat almindelige Regler for Anvendelse af betinget Strafudsættelse og henlagt dette Spørgsmaals Afgørelse under Domstolene, maa man haabe, at den betingede Benaadning ad administrativ Vej, hvormed der i de senere Aar har været eksperimenteret, maa ophøre.

Af andre ny forebyggende Midler skal først nævnes Bestemmelsen om, at Dom for Vold mod sagesløs Person eller for Voldtægt eller andre grovere Sædelighedsforbrydelser, som skønnes begaaede under Paavirkning af spirituøse Drikke, giver Dommeren Adgang til at meddele vedkommende Paalæg om i et Tidsrum af indtil 5 Aar fra hans Løsladelse ikke i nogen næringsdrivendes Lokale at nyde spirituøse Drikke eller at færdes udenfor sit Hjem i kendelig beskænket Tilstand. Saadant Paalæg bekendtgøres i de af Københavns Politi for hele Landets Politiovrigheder udgivne »Politiefterretninger«, og Overtrædelse deraf straffes med Fængsel paa sædvanlg Fangekost eller

Tvangsarbejde indtil 3 Maaneder. Den næringsdrivende, som mod Politiets Forbud skænker for en saadan Person, straffes derhos med en Bøde fra 20—400 Kr.

Naar en Person for 3die Gang i Løbet af 5 Aar dømmes for Betleri, Løsgængereri, Tyveri, Falskmøntneri, Falsk eller nogen af de ovenfor omhandlede Forbrydelser, der gaa ud paa at udbytte andres Utugt, og de 2 foregaaende Domme gik ud paa højere Straf end simpelt Fængsel, kan der ved Dommen gives vedkommende Paalæg om i et Tidsrum af indtil 5 Aar fra hans Løsladelse at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham, og straffes Overtrædelse af dette Paalæg med Fængsel paa sædvanlig Fangekost eller Tvangsarbejde indtil 3 Maaneder. Ophold paa et Sted udenfor Forsørgelseskommunen kan Politiet dog kun anvise med vedkommende Opholdskommunes Samtykke, og saadant tvunget Ophold kan aldrig begrunde Erhvervelse af Forsørgelsesret.

Endelig er der givet en udvidet Adgang til at udvise Udlændinge under Straffetrusel, naar der i Løbet af de sidste 5 Aar 3 Gange er idømt højere Straf end simpelt Fængsel for Vold mod sagesløs Person eller for de oftnævnte Forbrydelser, der bestaa i Udbytning af andres Utugt.

S. Grundtvig.